

Geen moer aan te doen! DCG kampioen!

1968: spelers van DCG worden door supporters op de schouders genomen.
ANP Historisch Archief

Wim Spiekerman vloog zijn carrière in Australië tegemoet terwijl zijn maten kampioen werden.

Marcel Israel

Marcel Israel

Komend weekeinde begint de amateurvoetbalcompetitie. Steeds meer clubs in Amsterdam hebben moeite te overleven. Vandaag het eerste deel in een serie over de gouden dagen van roemruchte verenigingen: van Amsterdam-West naar Down Under.

STEVEN VAN DER GAAG

"De supporters kwamen het veld opgestormd," zegt Wim Spiekerman (69). "Ga de bloemen maar vast pakken," riepen ze." Voor hem op tafel in de bestuurskamer van Door Combinatie Groot (DCG) ligt een plakboek open bij het krantenverslag van de laatste wedstrijd die hij voor DCG 1 zou spelen.

Spiekerman kijkt uit over het hoofdveld. Het kunstgras op sportpark Ookmeer weerkaatst in de zon. "Nee, het was niet hier, maar verderop bij Devo '58. Daar lag het KNVB-veld. Bij een gelijkspel zouden we de titel pakken."

Het kampioenschap van Nederland bij de zondagamateurs werd in 1968 beslecht in een minicompetitie met de zes kampioenen van de regionale eerste klassen. Behalve het Amsterdamse DCG waren dat UVS, Almania, Middelburg, Rheden en Emmen.

De twee clubs uit het westen maken de dienst uit: DCG en UVS uit Leiden. Ze treffen elkaar in de laatste speelronde in Amsterdam. Tienduizend mensen komen op 7 juli naar de west-rand van de stad. Rijendik omzomen zij het veld in de schaduw van de molen '1100 Roe'.

"Het goot," zegt Spiekerman. DCG heeft aan een punt voldoende om geschiedenis te schrijven, maar dat blijkt een last, die pas in de tweede helft van de ploeg af valt.

"We stonden 2-0 achter," zegt Spiekerman. "Na rust kregen we

kans op kans. Vijf minuten voor tijd maakten we 2-2."

Het staat op zijn netvlies gebrand. Nog even en hij kon op de schouders. Langs de lijn zongen ze: 'Er is geen moer meer aan te doen. DCG wordt kampioen!'

Maar UVS richtte zich nog een keer op. "Désar scoorde," zegt Spiekerman. "Een goeie voetballer." De bloemen konden terug in de koelcel. Het draaiorgel bleef onaangeroerd. Het spreekgestoelte leeg. Een unieke kans om kampioen van Nederland te worden, was verspeeld. Vier dagen later zou er een beslissingswedstrijd volgen in Heemstede. "Op dezelfde dag stapte ik in het vliegtuig naar Australië."

Naar het einde van de wereld, terwijl de grootste reis in zijn leven tot dan toe de verhuizing van de Schinkelbuurt naar Nieuw-West was geweest. "Ik heb de wijk hier gebouwd zien worden." Geboren in een katholiek nest begon hij met voetballen bij Aristos. Op zijn vijftiende stapte Spiekerman over naar het eveneens katholieke DCG waar hij vanuit de A1 direct in het eerste kwam.

Wie de foto's uit die jaren bekijkt, ziet een Van Persie-achtig figuur: lange benen, rank lijf. Eigenwijs was Spiekerman ook. "Ik wilde op een gegeven moment geen linksbuiten, maar linksbinnen spelen." Hij kijkt even met een vragende blik of die positie nog bekend is. "Langs de lijn kon je soms een kop koffie drinken, zo weinig ballen kreeg je."

Spiekerman werd direct teruggezet naar het tweede. "Maar na een paar wedstrijden haalde coach Joop Stoffelen - de oud-Ajacië - mij terug." Zijn wijsvinger glijdt langs de spelers op een elftafelfoto. "Het was een goede lichting. Veel jonge jongens braken door: Freddie Mulder, Pietje Hekman, Theo van der Voort, Jantje Kramer. Met een

aantal ervaren rotten vormden we een ideale mix."

De afdelingstitel was eigenlijk geen verrassing. "De jaren ervoor waren we twee keer als tweede geëindigd." Zijn vinger houdt stil bij Tom Groot. "Tom is overleden. Een echte DCG-man. Behalve libero en aanvoerder was hij ook secretaris."

Andere tijden. Hoewel? DCG-voorzitter Feringa pleitte in de krant toen al voor een topklasse en droomt hardop over een Europa Cup voor landskampioenen bij de amateurs. Na de winnende goal geeft een UVS-supporter de scheidsrechter op het veld een stomp in zijn maag. Wat voor de leidsman overigens geen reden is om de wedstrijd te staken.

Betaald werd er niet. Spiekerman: "Een paar schoenen kregen we. En een clubkostuum voor op zondag." Hij wilde graag profvoetbal spelen. Blauw-Wit, dat toen nog in de eerste divisie speelde, bood hem een contractje. "1500 gulden per jaar, daar kon ik niet van leven." Vlak daarna zag hij een advertentie in de krant: 'Voetballers gezocht voor Australië.'

John van Hoboken was licentiehoudster voor Adidas in Australië. In Nederland speurde hij onder andere bij de topamateurs naar spelers voor de Australische competitie om het voetbal te promoten. Spiekerman: "Ze maakten daar schoenen van kangoeroeleer. Die waren wat flexibeler, maar ik vond het niks. Gelukkig liet hij af een toe een paar dozen uit Duitsland over komen."

"Waarom schrijf je niet, zei mijn moeder." Van Hoboken kwam meteen kijken bij DCG. "'s Avonds nodigde hij mij uit in het Americain Hotel. 'Neem je vriendin mee,' zei hij. Dat maakte indruk. We aten voor het eerst zalm." Van Hoboken bood Spiekerman een contract om te komen voetballen bij Wilhelmina in Melbourne. Daarnaast regelde hij een baan als boekhouder. Zijn vriendin Ria kon gaan werken in een kapsalon. Zijn ogen glimmen. In gedachten lijkt hij weer even

Down Under. "Ik was 23 jaar, het avontuur lonkte. Ik had het niet willen missen." Twee dagen voor vertrek trouwde hij met Ria.

Voetbal in Australië was vooral een sport van de latere emigranten. De Grieken hadden een club, de Joegoslaven, de Italianen, zegt Spiekerman. De Aussies liepen vooral warm voor het spijkerharde Australian football, rugby en cricket. Toch was het niveau volgens hem niet onaardig. "Eerste divisie."

Na Wilhelmina speelde Spiekerman nog in Sydney en voor de Lions uit Brisbane. 'Spiderman' noemden ze hem in het programmaboekje van een wedstrijd met de staat Queensland tegen Chelsea. "We speelden vaker tegen Engelse clubs die in de voorbereiding door Australië toerden." Hij werd er gekoesterd als een ster. "If you want to see the unexpected keep your eyes on Spiderman. This boy hits them from anywhere and they usually hit the target."

Uit zijn broekzak haalt hij een medaille. 'Voor de beste én sportiefste speler van Queensland 1976,' staat erin gegraveerd. Twee jaar later keren de Spiekermannetjes, inmiddels een gezin, definitief terug naar Nederland. "We hadden een huis en een stukje land, maar de band met Amsterdam en de familie was te sterk. Zeker voor Ria. In het begin kon ze haar beroep als kapster oppakken, maar na een tijdje ging de vakbond moeilijker doen. Voor mij was het makkelijker. Ik had mijn voetbal en mijn werk."

Naast de medaille op tafel legt hij een gouden ring. "Dat is de kampioensring van 1968," zegt Spiekerman. In de voorbeschouwing op de beslissingswedstrijd tegen UVS staan de kranten vol van zijn vertrek naar Australië. Spiekerman: "Wethouder Verheij heeft zelfs nog een latere vlucht geregeld. Maar Van Hoboken was niet te vermurwen. En ik had hem mijn woord gegeven."

De familie bracht Wim en Ria naar

Schiphol en ging vandaar direct naar Heemstede waar DCG voor 20.000 toeschouwers een beter UVS met 2-1 verslaat. Spiekerman: "Op het vliegveld in Rome belde ik naar de kantine en hoorde ik dat ze hadden gewonnen. Ik was blij. Het was ook mijn titel." En terwijl de spelers van DCG op de schouders gingen, vloog Wim Spiekerman een nieuw leven tegemoet. Hij laat de ring door zijn vingers gaan. "Achteraf heb ik er wel spijt van dat ik niet een paar dagen later ben vertrokken."

DCG vertrouwt weer op de eigen jeugd

"Zijn jullie klaar? Ik heb de bestuurskamer zo nodig voor een gesprek met een sponsor," zegt voorzitter Peter Gerekink. DCG zit weer in een positieve flow. De nieuwe vloer in de kantine blinkt, het eerste is gepromoveerd naar de tweede klasse en mensen die lang niet waren geweest, komen weer een kijkje nemen bij de DCG-familie. En dat terwijl nog niet zo lang geleden de leden tegenover elkaar stonden en de club sportief steeds verder afgleed.

8 mei 2012 is een datum die Peter Gerekink niet snel vergeet. "Het was de drukst bezochte algemene ledenvergadering ooit," zegt hij even later. Waarom hij opstond, kan hij nog steeds niet verklaren, maar aan het eind van de avond was Gerekink de nieuwe voorzitter. "De volgende ochtend vroeg ik me af waar ik aan begonnen was. Maar ik was niet alleen."

De belangrijkste missie voor het nieuwe bestuur was om de neuzen weer dezelfde kant op te krijgen. "Dat doe je door draagvlak voor je beslissingen te organiseren," zegt Gerekink. Een van de belangrijkste maatregelen was: we gaan verder met de eigen jeugd. Gerekink: "Alle spelers zijn gelijk. De randvoorwaarden om de selectie heen, zoals kleding en eten proberen we zo goed mogelijk te regelen."

Oud-jeugdtrainer John Limon werd

teruggehaald als trainer van de selectie. "Daar moet je ook een beetje geluk mee hebben. Het was een gouden greep. Veel jongens kenden hem nog. Toen we vorig seizoen kampioen werden tegen Zwanenburg, stonden er acht spelers met een DCG-achtergrond in het veld, waarvan er vier al vanaf de F'jes bij de club spelen." Net als in 1968.